

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 113

(octubre de 2023)

"Es prepara el X Congrés Mundial Obert de la IV Internacional"

Sobre les eleccions portugueses

Les recents eleccions a Portugal, que molt probablement obriran la via a un govern de la dreta, tenen un indubtable interès per als i les militants de l'Estat espanyol.

El Partit Socialista Portuguès, que governava amb majoria absoluta, ha perdut 500.000 vots, i l'extrema dreta de Chega, amb un augment de 700.000 vots, es col·loca com a tercera força i pot entrar al govern. La resta de forces han augmentat o disminuït lleugerament els seus vots.

Les eleccions anticipades han estat decidides pel president de la República, de dretes, després de la dimissió del primer ministre socialista, acusat de corrupció per un jutge que després va reconèixer que s'havia equivocat de persona. El president va aprofitar aquest lawfare, per, en lloc de nomenar un altre primer ministre socialista, dissoldre el parlament.

Chega s'ha convertit en la primera força entre la joventut i en el vot de la immigració, on són majoria els joves. La culpa serà llavors, dels treballadors i joves portuguesos, que s'han tornat ultradretans? La política del govern del PS no té cap responsabilitat?

Reproduïm extractes de les anàlisis d'O Militant Socialista, on s'expressen els militants portuguesos de la IV Internacional, del corrent Convergència del Bloc d'Esquerdas i dels crítics del PCP.

Amb matisos, tots tres expressen com els resultats mostren la indignació i desesperació de la joventut i de sectors obrers davant polítiques que els deixen sense futur.

El poble portuguès segueix aferrat a les conquestes d'abril

(Balanç del militant socialista)

Portugal no té un milió de reaccionaris, xenòfobs, nostàlgics del feixisme...

Portugal té milions de treballadors que senten la seva vida cada vegada més difícil, perquè el salari o la pensió de jubilació no són suficients, perquè la resposta a l'hospital ha empitjorat, perquè l'habitatge és inasequible, perquè es veuen obligats a abandonar el país, a abandonar amics i familiars, per intentar obtenir un millor salari i realitzar-se professionalment, el que no poden fer al seu propi país.

A Portugal, milers d'agricultors es veuen obligats a abandonar les seves explotacions agrícoles o ramaderes com a conseqüència de les polítiques dictades per la Unió Europea.

Va ser la política del govern d'António Costa la que va permetre arribar a la situació que s'ha creat.

És el mateix Pedro Nuno Santos qui diu que un gran nombre de votants de Chega són l'expressió del descontentament amb la política del PS i que cal recuperar la seva confiança.

Només la satisfacció de resoldre els problemes dels treballadors pot aconseguir això.

La manca d'una intervenció política i sindical coherent, que vinculi la lluita dels treballadors dels serveis públics (mestres, metges, infermeres...) a la lluita dels treballadors del sector privat (pel restabliment dels drets laborals) i la lluita dels agricultors, ha impedit que tots els treballadors unifiquin el seu moviment i obrin una sortida a la crisi.

I ara què fer?

Quins camins s'obren, quins desafiaments es presenten als militants i als qui no estan disposats a deixar que es destrueixin les conquestes del 25 d'abril?

Independentment del que un pugui pensar sobre les causes que han portat a la situació actual, una cosa és certa:

- les forces organitzades de la classe obrera, encara que hagin patit un cop en

aquestes eleccions, estan lluny de ser derrotades;

- com s'afirma en el Comunicat de la CGTP de l'11 de març, "els resultats [electorals] i la futura composició de l'Assemblea de la República, amb un gir a la dreta que no respon als interessos dels treballadors i del país, exigeixen la mobilització i la lluita dels treballadors per salaris i drets";

- D'altra banda, també hi ha la necessitat d'una reflexió organitzada per part d'activistes preocupats pel que està succeint al nostre país, així com a la resta d'Europa i del món. Una reflexió que assenyalava que gran part dels treballadors i joves no se senten representats en les organitzacions polítiques tradicionals que parlen en el seu nom.

Reflexions de militants que es pregunten i busquen respostes, davant el creixent procés d'ofensiva del sistema capitalista en descomposició, l'estratègia de supervivència del qual condueix a la destrucció de totes les conquestes de la civilització humana, a la barbàrie de la guerra i el genocidi.

Preguntes sobre quin camí prendre, com vincular la teva lluita amb la dels pobles de la resta d'Europa i el món, i amb les mobilitzacions massives per defensar el poble palestí.

Una reflexió que aquí, al nostre país, es basa en la defensa de les conquestes de la Revolució d'Abril.

El Comitè Editorial de "El Militant Socialista"

Proposta de resolució presentada pel corrent Convergència del Bloc d'Esquerdas (BE) en la reunió del Buró Nacional del 16 de març

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

Extractem el referent a qüestions generals, deixant de banda les reflexions sobre qüestions internes el BE

Entre altres factors, inclosos els internacionals, la dreta va guanyar aquestes eleccions i l'extrema dreta es va desenvolupar com a conseqüència directa i immediata de les polítiques del PS, que no van respondre a les diverses crisis i preocupacions de vastos sectors socials, malgrat la seva majoria absoluta i dels superàvits pressupostaris.

El deteriorament dels serveis públics, en particular en salut i educació, la crisi de l'habitatge, les pèrdues salarials per la inflació i els bloquejos imposats per la legislació laboral que el PS s'ha negat a modificar, l'augment de la precarietat i dels joves obligats a emigrar, la debilitat de les pensions, la prevalença dels interessos dels ocupadors sobre el medi ambient amb la participació dels membres del govern.

Això ha generat descontentament, revolta i un sentit d'urgència pel canvi que la dreta i l'extrema dreta han sabut explotar.

La tesi segons la qual la insistent crida a una aliança de govern amb el PS ha protegit el Bloc d'Esquerra (BE) de la bipolarització no és més que una autojustificació de la línia seguida, com mostren els resultats electorals. En realitat, el que ha ocorregut és que aquesta consigna com a eix central de la campanya del BE ha agreujat les dificultats preexistents i ha impedit la polarització al voltant d'una política de captació de vots de molts sectors populars enutjats per la manca de resposta dels governs del PS i les inequitats del sistema.

El BE no ha aconseguit fer un pas cap a la recuperació de la confiança i la influència política, i que això es deu a l'orientació tàctica de la campanya, que no ha aconseguit polaritzar el discurs i la proposta.

En efecte, no va ser possible orientar el

programa electoral i la campanya amb una declaració solemne a favor d'un acord de governança amb el PS, i alhora criticar de manera coherent la desastrosa política practicada pel PS. Als ulls de la gent, era contradictori. A la pràctica, va ser una aportació a l'agenda de la governabilitat, en un moment en què grans sectors de la població necessitaven i volien solucions als seus problemes.

El BE ha vist caure tots els seus objectius: derrotar la dreta, establir un acord de governança amb el PS, participar en una majoria parlamentària amb el PS i l'esquerra, créixer i tenir un grup parlamentari més gran, ser elegit en circumscripcions on havia perdut votants.

Ha renunciat a fer èmfasi en punts clau, com la fi del sector privat al Servei Nacional de Salut, no despertar la inversió pública a TAP (companyia aèria), augmentar els salaris i revisar les normes contra la negociació col·lectiva, mobilitzar pisos buits per augmentar l'oferta d'habitatges sota control públic a curt termini i reduir els lloguers, mesures concretes per atallar la crisi climàtica, oposar-se a la via neoliberal de la UE que obre la porta a l'extrema dreta i s'ha bolcat cap a l'armament, denunciar el 2% del pressupost estatal per a l'OTAN, etc.

Balanc dels crítics del PCP, que sempre s'han oposat a l'acord parlamentari amb el PS

(extractes)

Els resultats electorals van ser una enorme debacle -com ho han estat en els últims anys- per al poble treballador, aquesta vegada materialitzada en un fort ascens electoral de l'extrema dreta feixista i un descens desastrosos -però malauradament esperat- de la CDU [coalició que incloïa el PCP], que clarament va perdre influència electoral, influència entre els treballadors, i va ser

derrotada en els seus bastions tradicionals al sud i als municipis urbans on resideixen molts treballadors. El PS va ser castigat amb una gran pèrdua de vots per la seva política al llarg de vuit anys (que l'anomenada "esquerra": BE, PCP, entre d'altres, va donar suport sovint).

Clarament, aquest fort vot a Chega i la disminució de l'abstenció mostren un desig d'intervenció i canvi polític, mostra un gran descontentament i malestar de les masses i la recerca de solucions radicals que han interpretat com a part de les consignes d'aquest partit, el radicalisme del qual es tradueix en un salt endavant cap a una major explotació, la ràpida retirada de drets i la limitació de les llibertats.

El profund descontentament de les masses té diverses raons. El principal és la constant degradació de les seves condicions de vida: salaris miserables, pensions de pobresa, pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, dificultats d'accés i degradació de serveis públics com la salut i l'educació, la justícia, la falta d'habitatge, el preu exorbitant dels lloguers dels habitatges i els pagaments bancaris, la incertesa del futur dels joves, la negativa a satisfer les justes demandes de diversos sectors de l'administració pública, com els mestres, el constant afavoriment de les forces capitalistes, els guanys obscens dels monopolis, mentre "no hi havia diners" per a les necessitats dels treballadors, etc.

Les masses populars no estan cegues i busquen una resposta radical a aquests problemes. Radicals perquè estan veient que la democràcia parlamentària burgesa ja no satisfà les seves necessitats. En les successives eleccions, el poble diposita el seu vot a les urnes i res no canvia, tot empitjora. Tanmateix, políticament inconscients, no aconsegueixen arribar a aquesta entesa i van a votar per Chega, com si fossin en procés a la capella a la recerca d'un miracle.

Els nostres compromisos...

El 14 de març es va celebrar la Trobada de "Sindicalistes per l'Auditoria"

www.posicuarta.org